

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на дванадесети ноември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА
като разглежда докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20256000600027 по описа за 2025 година образувано по въззивен протест, вх. № 484/16.07.2025 г. от полк. Данчо Славов – военен прокурор от Военно-окръжна прокуратура - гр. С. срещу присъда № 4/02.07.2025 г. постановена по НОХД № 28/2025 г. по описа на Военен съд - С..

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

С присъда № 4/02.07.2025 г. постановена по НОХД № 28/2025 г. по описа на Военен съд – С., подсъдимият И. И. А. от в.ф. – С., с район на служене в.ф.– Ш. е признат за невинен, в това, че на 23.06.2024 г. около 03,30 ч. в гр. Ш., на кръстовището между бул. „.....“ и ул. „.....“, управлявал моторно превозно средство – лек автомобил „.....“, с рег. №, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно 1.88 на хиляда, установено по надлежния ред – с протокол № 202/08.07.2024 г. за химическа експертиза за определяне на концентрацията на алкохол и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози, като е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 343б, ал.1 от НК. Със същата присъда съдът е разпоредил връщане на веществените доказателства.

Във въззивния протест се сочи, че постановения съдебен акт е неправилен. Твърди се, че първоинстанционния съд след като правилно е установил фактите свързани с извършеното престъпление по чл. 343б от НК, е направил неправилен правен извод, че подсъдимият не е извършил престъплението, в което е обвинен. Излагат се съображения, че събраните в хода на досъдебното производство доказателства са проверени и сочат на извод за извършено престъпление.

В допълнителното изложение към протеста прокурорът посочва, че при грубо нарушение на правилата за движение по пътищата и с неадекватното си поведение подсъдимият не е спрял на знак „Стоп“, с което е предизвикал пътн-транспортно произшествие. Акцентираща се, че за да избегне отговорността от наказателно преследване подсъдимият бил предложил на гр.л. Е.Х.сумата от 2 000 (две хиляди) лева и след като му било отказано с помощта на свидетелите К., М., И. и И. избутали лекия автомобил извън мястото на произшествието, с което подсъдимия А. е избягал от него и укрив колата. Сочи се, че когато след няколко часа подсъдимият е бил разкрит от органите на Военна полиция и е започнало неговото издирване, подсъдимият е изключил телефона си, не е намерен на посочените от него адреси на пребиваване, както и не се е явил на работа във военното формирование, в което служи. Според прокурора съдът не е изяснил къде е възможно подсъдимият да е употребил алкохол рано сутринта, след като същия не е бил в дома си, където е бил издирван и именно това прави недостоверно заявеното от него при предявяване на разследването по делото, че е консумирал алкохол преди да се яви във Военна полиция, защото бил притеснен. Според държавното обвинение неправилно съдът е приел, че липсват гласни доказателства, от които да се обоснове извод, че подсъдимият е употребил алкохол в бара на ресторант „.....“ преди управлението на МПС- лек автомобил „.....“ и счита, че наличието на алкохол в кръвта на подсъдимия над 1,2 промила на хиляда преди ПТП-то се доказва безспорно и от двете заключения на съдебномедицинските експертизи, а относно измерените различни стойности от двете лаборатории съдът е подходил с риторичен въпрос: „Ами ако имаше и трето измерване?“. Прокурорът е обосновал и възражение за непълнота в анализа на гласните доказателствени средства – свидетелските показания на св. Ф.М. и П.Р..

Моли въззивния съд да отмени първоинстанционната присъда и да постанови нова, с която да признае за виновен подсъдимия И. И. А. за извършено престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК, да бъде лишен от право по чл. 347, ал.1, т.7 от НК да управлява МПС за срок от 1 година и 6 месеца и на основание чл. 343б, ал.5 от НК 1/2 идеална част от МПС „.....“, с рег. №, да бъде отнето в полза на държавата, както и подсъдимия да бъде осъден за направените по делото съдебно-деловодни разноски.

В съдебното заседание пред въззивната инстанция, проведено на 12.11.2025 г. прокурорът не поддържа протеста, ведно с изложените към него съображения, но него и оттегля. Пледира да се остави в сила първоинстанционната присъда, като правилна и законосъобразна.

Защитникът адв. С. П. също пледира първоинстанционната присъда да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна. В съдебното заседание пред въззивната инстанция подсъдимия И. И. А. от в.ф. – С., с район на служене в.ф.– Ш. е разпитан, като същия излага подробно в хронологична последователност фактите и събитията настъпили на инкриминираната дата. Упражнявайки правото си на лична защита след приключване на съдебното следствие заявява, че се присъединява към заявеното от защитника си. Няма допълнителни съображения. Моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена.

Въззивният протест е подаден в срока по чл. 319 от НПК от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което е процесуално допустим и следва да бъде

разгледан.

Военно-апелативният съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в хода на съдебно следствие пред първата инстанция и провери атакуваното решение по оплакванията на прокурора и служебно изцяло, съгласно чл. 314, ал. 1 от НПК, намери, че въззивният протест, ведно с допълнителното изложение към него е неоснователен.

С. военен съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 22.06.2024 г., в ресторант „.....“ в гр. Ш. имало събиране на випуск от Природо-математическата гимназия в гр. Ш., по повод годишнина от завършването на випуска. Празненството продължило в бара към ресторанта, като около 03.00 ч. на 23.06.2024 г., компанията бивши съученици решила да продължат празненството в „....“ в центъра на гр. Ш..

Тъй като ресторант „.....“ се намирал в покрайнините на гр. Ш., празнуващите извикали по телефона таксито, с които част от тях отпътували, но на място останали свидетелите - гр. л. Б. И. К., гр.л. Н.Д. М., гр.л. В.Х. И. и гр.л. П. И. И., за които нямало свободен таксиметров автомобил.

Пред заведението, подсъдимият предложил на компанията да ги закара до мястото, където искали да отидат.

Подсъдимият А., качил в личния си автомобил марка „.....“, модел „.....“, бял на цвят, с рег. № свидетелите К., М., И. и И.. Гр. л. И. не се познавал с гр. л. М., защото тя била в друга паралелка на математическата гимназия.

На предната седалка вдясно от водача, седнала гр. л. М., на задната седалка зад водача седнал св.гр. л. К., а до него седнали свидетелите гр. л. И. и гр.л. И..

Около 03.30 ч., подсъдимият управлявайки автомобила по ул. „.....“, в нарушение на правилата за движението по пътищата, не спрял на знак „Стоп“ на кръстовището с неработеща светофарна уредба с бул. „.....“ и не пропуснал таксиметров автомобил марка „.....“, модел „.....“ с рег. №, движещ се по път с предимство, управляван от свидетеля гр. л. Ф.И.М..

Вследствие на отнетото предимство, последвал сблъсък между двата автомобила. Таксиметровият автомобил с предната си част ударил дясната предна част на автомобила, управляван от ... А., вследствие на което се отворили въздушните възглавници пред водача и пред пътуващата на предна дясна седалка св.гр. л. М..

В резултат на пътно-транспортното произшествие нямало пострадали лица, а единствено били причинени материални щети по двата автомобила.

Таксиметровият автомобил бил собственост на фирма „..... –“ ООД - Ш.. Фирмата била собственост на майката на свидетеля гр. л. Б. К. - гр. л. В. К., който пътувал в автомобила на подсъдимия.

Веднага след сблъсъка между колите, А. напуснал мястото на произшествието с

автомобила си и се укрil. На място останала предната броня на автомобила, заедно с регистрационния номер.

Местопрilшествието било посетено от полицейски служители, които по регистрационния номер останал върху предната броня установили собственика на автомобила и това, че той е военнослужещ, за което уведомили оперативния дежурен на Регионална служба „Военна полиция“ - В..

На 23.06.2024 г. около 05.30 ч., оперативният дежурен на военната полиция се обадил по телефона на свидетеля ...И.К.с район на местослужене - Ш. и му съобщил за настъпило пътно-транспортно прilшествие с участие на военнослужещия ...И. А. от в. ф.- Ш., който е избягал от местопрilшествието с автомобила си марка „.....“, модел „.....“, като регистрационната табела е останала на място, вследствие на сблъсъка.

След извършени издирвателни мероприятия от служителите на Регионална служба „Военна полиция“- В., автомобилът на А. е бил установен паркиран недалеч от мястото на прilшествието, на паркинг пред жилищна кооперация в гр. Ш., на ул. „.....“, пред жилищен блок ...

..... А. не бил открит на адресите, с които разполагали служителите на Военна полиция, а мобилният му телефон бил изключен.

Малко след 12.00 ч. на същия ден, свидетелят П.Т.Д. - служител на Регионална служба „Военна полиция“ – В. с район на местослужене - Ш., получил телефонно обаждане от А., като същият му заявил, че отива пред районното управление в гр. Ш.. Д. обяснил на А., че е военнослужещ и следва да се яви в сградата където се помещава военната полиция в района на Факултет „.....“ - Ш..

Малко след това при ...Д. се явил ...А., придружен от съпругата си. Военните полицаи настанили подсъдимия в едно от помещенията в службата, където въпреки това, че А. дъвчел дъвка, от него се носела силна миризма на алкохол. В протокол за химическо изследване, съставен от д-р Б. е посочено, че мирис на алкохол не се усеща от А..

Подсъдимият А. бил отведен от военните полицаи в МБАЛ - Ш., където в 13.25 ч. му била взета проба кръв за наличие на алкохол и упойващи вещества в кръвта. Преди да му бъде взета кръвната проба, А. отказал да даде личната си карта или друг документ за самоличност на медицинското лице под предлог, че не знае къде са личните му документи. Разговорите с него относно документите му продължили около 30 (тридесет) минути, в резултат, на което той си спомнил, че личната му карта е в калъфа на телефона му и я представил на медицинското лице.

След това били изготвени необходимите документи за пробата и му била взета кръв от вената на ръката. Епруветките с кръвната проба били запечатани с восък, като преди това бил поставен лейкопласт, който бил надписан. Всичко това станало в присъствието на двама служители на РС „Военна полиция“ - В., единият от които ...К..

Впоследствие е била назначена съдебно-химическа експертиза за определяне на концентрацията на алкохол и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Такива експертизи - 2 бр., са били изготвени от експерти - химици от Научно - техническа лаборатория при ОД на МВР - Ш. и от Лаборатория по химико - токсикологични изследвания при МБАЛ - В. към ВМА - С..

От заключението на експерти - химици от Научно - техническа лаборатория при ОД на МВР - Ш. е видно, че в пробата кръв, иззета от И. А. е било установено наличие на алкохол в количество 0,39 промила на хиляда към момента на пробата, което според ретроспективното преизчисление - към момента на управление на МПС в 03.30 ч. на 23.06.2024 г. се равнявало на 1,88 промила на хиляда със средна степен на алкохолно опиянение.

Първоинстанционният съд е разгледал делото по общия ред.

За да оправдае подсъдимия И. И. А. първоинстанционният съд е приел, че по делото няма гласни, писмени, веществени доказателства, които да сочат, че преди да започне управлението на моторното превозно средство, същият е консумирал алкохол. Основният съд е обосновал извод, че не са налице достатъчно доказателства, въз основа на които да признае за виновен подсъдимия А. по обвинението, повдигнато срещу него. В мотивите към атакуваната присъда е посочил, че по делото не се е установило по безспорен начин, че преди да започне управлението на процесното МПС, подсъдимият А. въобще се е намирал в бара, където да е консумирал алкохол, както и, че е управлявал автомобила след консумация на алкохол. Приел е, че експертните заключения са извършени на базата на ретроспективен анализ, основаващ се на формулата на Видмарк, която въпреки значителната си точност и достоверност не е в състояние да изчисли с абсолютна точност и други фактори влияещи на съдържанието на алкохол в кръвта на човек, а именно възраст, тегло, ръст, консумация на храна и вида ѝ, емоционално състояние и други. Изложени са и аргументи досежно липсата на стикери върху епруветките, съдържащи кръвните проби, като обосновано възражението на защитата в тази насока, съдът е приел за неоснователно.

Проверката на атакуваната присъда на Военен съд - С. установява, че по делото не е налице недостатък в доказателствата по делото във връзка с престъпната дейност, нито порок в дейността на първоинстанционния съд съда в тази насока. Въпреки, че е Военен съд – С. е бил лаконичен в отговорите си на доводите на прокурора, долустоящата инстанция не е допуснала дотолкова значими и съществени отклонения от стандарта, заложен в чл. 305, ал. 3 от НПК, които да налагат отмяна на проверяваното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

Не са допуснати и съществени нарушения на процесуалните правила на чл. 13 и чл. 14 от НПК. Прочитът на постановената присъда и мотивите към нея обосновават извод, че съдът е подложил на собствен анализ доказателствата и средствата за тяхното установяване и е достигнал до правилен извод. Това е така, защото оценката на доказателствената съвкупност е реализирана при спазване на правилата на формалната логика и при съблюдаване на действителните смисъл и съдържание на всеки един от доказателствените източници като са изложени убедителни мотиви във връзка с процесуалната им годност и достоверност. На първо място, на 20.03.2025 г. в първоинстанционния съд е внесен годеен обвинителен акт, като държавното обвинение ясно и точно е дефинирало рамките на обвинението, а в

обстоятелствената му част се съдържат обема на обвинението с конкретни факти, обстоятелства и констатации, които са установени и приети от първоинстанционния съд във фактическата обстановка по делото. В този смисъл няма дефицит на фактическите предели на обвинението по чл. 343б, ал.1 от НК.

Единствено съдът разполага със суверенно право да прецени кои доказателства да цени и кои да игнорира. Анализът им не е превратен, избирателен или непълен. Няма спор, че съдебен акт не може да бъде постановен и мотивиран единствено въз основа на съдебната експертиза, като способ за събиране и проверка на доказателствата, когато за това са необходими специални познания, но в случая решаващият състав безсъмнено е установил подлежащите на доказване обстоятелства по авторството, механизма, обективната и субективната страна на престъплението, като е извършил обективен анализ на доказателствените източници. В конкретния случай, първоинстанционния съд е спазил принципите за обективно, всестранно изследване на доказателствения материал, необходимо за правилното решаване на делото и формиране на вътрешното му убеждение.

Настоящият състав ще посочи принципно, че при наличие на отделни групи доказателства които не хармонизират помежду си и не могат самостоятелно да опишат в пълнота процесните събития, съдът следва да установи фактическите обстоятелства, като изгради своето умозаклучение основно върху неутрални доказателствени източници – показания на незаинтересовани от изхода свидетели, писмени документи, веществени доказателства, както и заключения на вещи лица, които да надгради с онези свидетелски възприятия и разпит на подсъдимия, които са в унисон с тези доказателствена база. В случая, решаващият състав е процедирал точно така и стъпвайки на годните доказателства по делото, надграждайки със свидетелски показания на Н.М., Б. К., Ф.М., Е.Х., П.Р., П. И. и В. И., използвайки метода на дедуктивен анализ и житейска логика, правилно е установил главния факт в процеса. Съображенията, изложени в атакуваната присъда, относно доказаността и средствата за установяване на фактическите положения са изведени от доказателствения материал логически правилно, при спазване на процесуалния ред. Те дават възможност на страните и на контролиращата инстанция да проследи формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в обхвата на чл. 102 от НПК, а събраните доказателства като обем, съдържание и интензитет, удовлетворяват стандартите на втората алинея на чл. 303 НПК.

Настоящият състав ще отбележи, че констатирания дефицит на преки доказателства, описващи в пълнота процесните събития, не би могъл да обоснове извод за категорична доказаност на обвинението. Теоретично една присъдата може да почива дори и само на косвени доказателства, стига по безспорен начин да е установена тяхната фактическа и логическа връзка, както и последователност, която в цялост да разкриват всички съставомерни елементи на престъпно поведение и на тази основа да не е възможен друг извод, освен този за извършеното деяние и авторството му. Тук следва да се отбележи, че по делото е събрана достатъчна доказателствена съвкупност, като система от непосредствени и косвени доказателства, водеща до единствено възможния извод, че не са налице достатъчно

доказателства, въз основа на които да се признае подсъдимия И. И. А. за виновен по така повдигнатото му обвинение. Военно-апелативният съд, не установи факти по делото, който да поражда съмнение в тази поредица.

Съществен е въпроса, свързан с установяване на поведението на подсъдимия преди, по време и след настъпване на пътно-транспортното произшествие, в аспекта на това, какви точно действия е извършил подсъдимия и къде се е намирал във всеки един от моментите. Правилното изясняване на този въпрос несъмнено е от изключително важно значение за приложението на материалния закон, тъй като от отговора му зависи дали е налице неправомерно поведение от страна на подсъдимия А. и дали това поведение е укоримо. Пълноценният и обоснован отговор на поставените въпроси е изисквал детайлно обсъждане и съпоставка на доказателствата, установяващи конкретните действия и поведение на подсъдимия И. А. както към момента, в който се е качил за да управлява л.а. „.....“, с цел да превози свидетелите М., К., И. и И. до дискотеката, така и последващите такива, касаещи момента на настъпването на ПТП-то на кръстовището на ул. „.....“ и бул. „.....“, въз основа на който държавното обвинение е внесло в съда обвинителен акт за извършено престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК. В тази връзка, настоящата инстанция счита, че към аналитичната дейност на проверявания първоинстанционен съд, въз основа на която е изведен извод за недоказаност на обвинението може да бъде отправена критика. Непълният и незадълбочен анализ на доказателствената съвкупност, би довел до неубедителни и неясни за страните по делото аргументи при мотивиране на съдебния акт, макар това да не е изрично заявено от участниците в наказателния процес. Този процесуален подход в принципен план не би търпял укор, стига в резултат на него да бяха изяснени поставените по-горе въпроси. Поради това, Военно-апелативния съд намира за необходимо самостоятелно да анализира и съпостави в цялост доказателствата, материализирани в кориците на делото. Именно, изхождайки от задължението на въззивната инстанция да извърши проверка в цялост на атакувания съдебен акт, съдът в съдебното заседание по делото, проведено на 12.11.2025 г., извърши разпит на подсъдимия А.. Досежно обстоятелството има ли извършено престъпно деяние и извършено ли е то от него, съдът обсъди и анализира обстойно заявеното.

Самият подсъдим не оспорва установената от съда фактическа обстановка и излага подробни обяснения относно времето, начина и мястото на инкриминираното деяние. Същият в хронологична последователност изложи факти и събития, които са относими към основния факт на доказване и кореспондират с доказателствената съвкупност по делото. Видно от изложеното, в обобщен вид, на инкриминираната дата 22.06.2024 г., по предварителна уговорка със свидетеля по делото П. И., го е закарал до ресторант „.....“, в който последния е следвало да празнува със свои съученици, както и след приключване на тържеството, да го прибере от същото място. Когато отишъл св. И. го помолил да го закара заедно с негови съученици до дискотека в града. Описва и начина на настъпилото пътно-транспортно произшествие на кръстовището на ул. „.....“ и бул. „.....“, щетите по автомобилите, присъстващите лица на местопроизшествието - очевидци и свидетели

пристигнали в следствие, както и преместването на автомобила на две пресечки от ПТП-то. След като се прибрал с такси консумирал алкохол и заспал. На сутринта установил многократни обаждания от съпругата му и от военното формирование. Отишъл във Военна полиция и оперативна група в състав св. Д. и св. К. го придружили до болницата, където доброволно дал кръвна проба.

Настоящият въззивен съдебен състав кредитира заявеното от подсъдимия А., с изключение на частта, в която заявява, че след реализиране на пътното транспортно произшествие се е прибрал с такси и е започнал консумация на алкохол, поради стреса на който е бил подложен. Изхождайки от разпоредбата на чл. 55, ал.1 от НПК и безусловно гарантираното от закона право на подсъдимото лице да дава каквито пожелае обяснения по обвинението пред , включително и при разпит на подсъдимото лице по чл. 327, ал.2 от НПК, настоящият въззивен съдебен състав намери, че в тази част, изявленията му са насочени към оневиняване на собственото му поведение чрез изтъкване на обстоятелства, обуславящи липсата на каквато и да била негова съпричастност към извършеното престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК. За разлика от задължението, вменено на свидетелите да говорят истината в наказателното производство, разпита на подсъдимия пред въззивната инстанция, чрез който подсъдимия оспорва пред съда обвинението, са както основно средство за защита, така и доказателствено средство, чиято доказателствена стойност се предопределя както от тяхната последователност и логичност, така и от съответствието им с останалия приобщен доказателствен материал, което не позволява достоверността им да се изключва априори. В този смисъл са решение № 685/2003 г. по н.д. № 537/2003 г. I н.о.; решение № 491/2000 по н.д. № 417/2000 II н.о. ВКС и много други. Отчитайки и тези принципни положения, настоящият въззивен съдебен състав счита, че заявеното от подсъдимия в посочената част са негова защитна версия, неубедително е и не следва да му се дава вяра. В останалата част обясненията му не протИ.речат на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, гласните, писмени и веществени доказателства по делото, поради което ги кредитира и им дава вяра.

На следващо място, следва да се даде вяра на показанията на свидетелката Н.Д. М.. Същата е разпитвана в първоинстанционното производство в с.з., проведено на 28 май 2025 г., а показанията ѝ съответстват на заявеното от подсъдимия А.. Установяват се събитията преди настъпването на ПТП-то, както и участниците в него, като показанията ѝ следва да бъдат кредитирани като истинни и непротИ.речиви, поради което следва да бъдат кредитирани.

Досежно показанията на св. Ф.И.М., настоящият въззивен съдебен състав счита, че същите не следва да бъдат кредитирани в частта, в която твърди, че след като се е доближил до подсъдимия, последния миришел на алкохол. Правилно първоинстанционният съд е констатирал, че са налице условията по чл. 281, ал.4, вр. ал.1, т.2 от НПК, тъй като свидетелят не си спомня и ги е прочел, като по този начин е приобщил към доказателствата по делото и разпита му от досъдебното производство. Не следва да бъдат кредитирани и показанията на св. П.Р.Р., която живее на съпругески начала със св. М. и възпроизвежда

заявеното от него: „Ела на кръстовището на РУМ-а, че един пъан ме удари.“ Достоверността на показанията ѝ е колеблива предвид обстоятелството, че същата не е възприела лично и непосредствено, че подсъдимият е пил или миришел на алкохол, а в хода на съдебното следствие преразказва думи, които е чула по телефона от св. М.. За обстоятелството, че всички пасажери в л.а. „.....“, управляван от подсъдимия са били пъани и са миришели силно на алкохол, се установява и от свидетеля Ф.И.М. в разпита му пред първоинстанционния съд. Не се оспорва и установеното, че след настъпване на ПТП-то всички са излезли от автомобилите навън и са се намирали в непосредствена близост до св. М.. В този смисъл, неубедителни са твърденията, че миризмата на алкохол се е усещала именно от подсъдимия. Още повече, че по делото няма друг свидетел очевиден, който да потвърждава заявеното от св. М., включително и пристигналия веднага на мястото на ПТП таксиметров шофьор св. Е.М.Х.. Точно обратното, видно от разпита на св. Х. пред първоинстанционния съд, същия е категоричен, че подсъдимият не му е замирисал на алкохол, нито е изглеждал пъан, дори по говора.

Безспорно по делото е установено, че свидетелите Н.Д. М., св. Б. И. К., св. П. И. И. В.Х. И. - съученици от випуск на Природоматематическата гимназия в гр. Ш., са се качили в лек автомобил марка „.....“ с рег. №, управляван от подсъдимия А., след като са употребили голямо количество алкохол. Единни, непротИ.речиви и последователни са показанията им, като същевременно подкрепят установената от съда фактология и няма основание показанията им да бъдат поставяни под съмнение по отношение на достоверността им, поради което следва да им бъде дадена вяра.

Настоящият въззивен съдебен състав кредитира изцяло и показанията на свидетелите П.Т.Д., Л.А.С., Ц.Т.Ц., И. И. К., относно хронологията и последователността на събитията, като показанията им са хармонични и се подкрепят от доказателствения материал по делото и съответстват на установената от съда фактическа обстановка.

При обсъждане на доказателствения материал съдът взе предвид и приетия по делото Протокол за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол в кръвта и/или употреба на наркотични вещества или техните аналози № 202/2.07.2024 г., съгласно която на базата на извършения анализ по газхроматографски метод пробата кръв, иззета от лицето И. И. А. се установява наличие на алкохол в количество 0,39 ‰, като концентрацията на етиловия алкохол в кръвта му към момента на управление на МПС 03:30 ч. на 23.06.2024 г. в съответствие с ретроспективното преизчисляване сочи стойност 1.88‰. Правилно първоинстанционният съд е приел, че формулата, въпреки значителната си точност и достоверност не е в състояние да изчисли с абсолютна точност и другите фактори, които следва да се вземат предвид при изчислението, а именно – биологична възраст, телесни данни, приета храна, както и емоционално състояние. По делото не се установи нето едно доказателство, което да обоснове извод, че подсъдимия И. А. е употребил алкохол и е бил повлиян от действието му към момента на управление на л.а. марка „.....“ с рег. №

Наличието на алкохол в кръвта към момента на медицинското изследване на биологичната проба (проба 1 - лаб. № 13098 и проба 2 – лаб. № 13099), а именно 23.06.2024 г. в 13.25 ч.,

без обективни находки и категорични достоверни данни за прием на алкохол преди управлението на МПС-то, поставя под съмнение преизчисляването и избора на часа и момента на произшествието (03:30ч. на 23.06.2024 г.). Видно от експертното заключение характеристикната особеност на етиловия алкохол - постоянната му скорост на елиминиране от кръвта в „желания момент“ е свързана не само с концентрацията, а и от редица други фактори. Изборът на конкретен час (т. нар. желан момент) разколебава извода за изминалото време между двата момента – желания момент 03:30 ч. и момента на химическото изследване 13.25 ч.), още повече, че изчисленията извършени по токсикокинетичната формула на Видмарк $C_t = C + \beta \cdot t$ следва да има стойност на компонентата „времето между първоначалния тест и момента на вземане на кръвната проба в часове“. В конкретния случай, по делото категорично е установено, че тест с Дрегер на мястото на ПТП-то или непосредствено след това не е правен на подсъдимия И. А., което сочи на извод, че в 03:30 ч. единствено достоверен е момента на ПТП-то. По делото не се доказва по категоричен начин, че в кръвта на подсъдимия И. А. на инкриминираната дата, около 03:30 ч. е била налице концентрацията на алкохол в кръвта над 1,2‰, а именно 1,88 ‰.

Отделно от това, по делото безспорно е установено, че подсъдимия И. А. на инкриминираната дата, място и час е управлявал л.а. марка „.....“ с рег. № МПС, а видно от Протокол за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол в кръвта и/или употреба на наркотични вещества или техните аналози № 202/2.07.2024 г., е взета кръвта проба за химически анализ в 13.25 ч. на 23.06.2024 г. , то времето между двата момента възлиза на 959 минути, т.е 9,92 часа след установеното управляване на моторното превозно средство. Съгласно чл.6, ал.6, т.2 от Наредба № 1/2017 г. срока на явяването на лицето е до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи. В настоящия случай подсъдимият не се е намирал на местопроизшествието при пристигане на полицейския екип, поради което и не е получил талон за медицинско изследване в 03:30 ч. на 23.06.2024 г. Няма спор, че ПТП-то е настъпило на територията на гр. Ш., а биологичната проба е била изследвана едва в 13.25 ч. на същата дата, т.е след нормативно определения срок от 45 минути за явяване за изследване. Видно от констативния протокол за ПТП с пострадали лица, приложен на л. 66, т. II от д.п., произшествието е посетено от служители на сектор „Пътна полиция“ на инкриминираната дата 23.06.2024 г. около 03:40 ч. Установено е, че водачът на лек автомобил марка „.....“ с рег. № е подсъдимият И. А. и той не е тестван за алкохол, тъй като е напуснал местопроизшествието, поради което и не му е бил издаден талон за медицинско изследване. По-късно, Съгласно Заповед на директора на РС „Военна полиция“ - В. № 259, подсъдимия А. е бил задържан за срок от 24 часа в 11:25 ч. на 23.06.2024 г. в помещение за настаняване на задържано лице на РС „Военна полиция“ – В. и освободен в 11:00 ч. на 24.06.2024 г.

Що се отнася до липсата на стикери върху епруветките, съдържащи кръвните проби,

настоящия въззивен съдебен състав напълно споделя изводите на първоинстанционния съд, че това не съставлява съществено нарушение на реда по Наредба № 1/2017 г., което да доведе до опорочаването на резултатите от измерванията, тъй като са събрани достатъчно доказателства, които да сочат, че кръвните проби са взети и произхождат от едно и също лице.

За изясняване на фактичестката обстановка, първоинстанционният съд е проявил дължимата процесуална активност като е събрал в необходимата степен и писмени доказателства, от значение за разкриване на обективната истина по делото. В този смисъл, видно от приложената по делото справка, вх. № 524/14.05.2025 г. на абонатните номера на подсъдимия И. А. и свидетеля по делото П. И. е установено, че те не са част от номерационното пространство на номератора „....“ и не са активни в мобилната мрежа на оператора по силата на договор да преносимост на номерата от други мобилни оператори, поради което е било невъзможно предоставянето на справка за обажданията и комуникацията между двамата на инкриминираната дата. Също така, видно от писмо, рег. №/04.05.2025 г. на РС „ВП“ гр. В., приложен на л. 49 от НОХД № 28/2025 г. по описа на С., не а установени и налични видеозаписи, свързани с поведението и действията на подсъдимия И. И. А.. Това обосновава извод за липса на доказателства, които да установяват по категоричен начин консумация на алкохол от подсъдимия както преди така и по време на ПТП в и извън управлявания от него лек автомобил. Останалите съждения на първоинстанционния съд по отношение на реализираното ПТП и евентуалното наличие на предложение за даване на сума в пари от подсъдимия А. на свидетеля Е.Х., за да каже последния, че не подсъдимия, а самият Х. е управлявал автомобила, са ирелевантни по делото. Ето защо, изхождайки от аргументите изведени въз основа на практиката на Европейския съд, че съдът винаги трябва критично до подхожда към резултатите от дейността на българската прокуратура дотолкова, доколкото повдигането на обвинението се извършва без обществен или съдебен контрол, логиката на държавността и уважението към държавните институции изисква да бъде отчетено, че съгласно чл. 127 от Конституцията на Република България прокуратурата е единственият орган, който може да повдига обвинение при наличието на достатъчно годни доказателства, за това и в този случай спрямо подсъдимия И. И. А. е повдигнато обвинение единствено по чл.343б, ал.1 от НК, но не и за други инкриминирани деяния.

От правна страна, престъпленията, регламентирани в чл. 343б от НК в раздел "Престъпления против транспорта", се характеризират като общоопасни. Обект на престъплението по чл. 343б ал. 1 от НК са обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспорта, а субект е всяко наказателноотговорно лице, което управлява моторно превозно средство.

Престъплението по чл. 343б ал. 1 от НК инкриминира управлението на моторно превозно средство с над определена концентрация на алкохол в кръвта на 1,2 на хиляда. По отношение на управлението на моторно превозно средство след употребата на алкохол по ал.1 е налице трайна едностранна съдебна практика. Изпълнителното деяние управление на моторно превозно средство е непосредственото изпълняване на функциите на водача както

по време на движението на моторно превозно средство, така и в покой, включително и присъствието на водача в автомобила, който и макар да не е в движение, е с включен двигател, предстои непосредственото му привеждане в движение. Възможно е изпълнителното деяние да се изразява не единствено в действията, които въздействат върху двигателя, а и в тези, които са в състояние да доведат до механичното му преместване, поради и което се включват в управлението.

Деянието е довършено в момента, в който лицето, употребило алкохол в кръвта със съответната концентрация, привежда в движение моторното превозно средство. За довършването му няма значение колко дълго деецът е управлявал същото, не е необходимо да са настъпили вредни последици, въпреки, че е настъпило пътно-транспортно произшествие и са установени телесни травматични увреждания – контузия на дясна подбедрица на св. Ф.И.М. (л. 101, т. I от д.п.), за което няма обвинение. В случая се касае за деяние на формално извършване, а престъпният резултат при извършването му се изразява в поставяне на опасност за жИ.та, здравето и имуществото на гражданите.

Законодателят е инкриминирал това състояние на водача на моторно превозно средство, при което концентрацията на алкохол в кръвта му е над 1,2 на хиляда, като е без значение произходът на алкохола, включително и дали е поет чрез употребата на медикаменти. Надлежният ред, по който следва да бъде установена тази концентрация, е регламентиран в подзаконов нормативен акт, към момента - Наредба № 1/19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни анализи, обн., ДВ, бр. 61 от 28.07.2017 година.

В конкретния случай от целия събран и проверен доказателствен материал категорично се установява липса на доказателства, че на инкриминираната дата, час и място подсъдимия И. И. А. е управлявал лек автомобил марка „.....“ с рег. №, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1,88 на хиляда.

Настоящият съдебен състав намира, че първостепенният съд въпреки лаконичните мотиви е направил правилни, обосновани и доказателствено обезпечени правни изводи за недоказаност на вмененото на подсъдимия А. инкриминирано деяние. В този смисъл е и становището на държавното обвинение във въззивното производство по делото. Изразеното и поддържано становище на прокурора в производството по контрол на първоинстанционния акт, че престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК е класическо двуактно престъпление и всеки едни от двата акта извършени самостоятелно не са престъпни, а когато се извършват съвкупно кумулативно обществената опасност се повишава на деянието и законодателят го е въздигнал в престъпление. Според държавното обвинение по безспорен начин се е доказал само вторият акт, а именно, че подсъдимия А. на 23.06.2024 г. около 3.30 ч. е реализирал пътно-транспортно произшествие с описания в обвинителния акт лек автомобил и го е управлявал. Изразява съгласие, че прокуратурата не е могла да докаже, че преди управлението на автомобила подсъдимия А. е употребил алкохол до степен концентрацията му в кръвта да е била над 1,2 на хиляда. Това процесуално поведение на прокурора съответства на изводите на съда за недоказаност на деянието.

Следователно налице е недоказаност по отношение на главния факт по делото, поради което следва да бъдат приложени последиците, визирани в чл.304 НПК. Недопустимо е постановяването на осъдителна присъда при недоказаност на обвинението по несъмнен и категоричен начин, когато не са изяснени напълно обстоятелствата, касаещи същото обвинение. Само когато всички факти, включени в причинно-следствения процес на престъпно деяние и неговото авторство бъдат установени безспорно и категорично, съдът може да постанови съответна осъдителна присъда. Последната не може да почива на предположения, на съмнителни, несигурни и колебливи изводи досежно осъществяването на обективните и субективните признаци на деянието. Съдът признава подсъдимия за виновен само и единствено, когато обвинението е доказано по несъмнен начин (чл.303, ал.2 НПК), което е гаранция за реализиране правата на обвиняемите, респективно на подсъдимите в наказателния процес, произтичащи от презумпцията за невиновност, установена и прокламирана в чл.16 НПК.

Предвид липсата на обективната страна на престъплението съдът намира, че не следва да се обсъжда субективната му страна.

Въз основа на изложените съображения въззивната инстанция прие, че подсъдимото лице е било правилно и законосъобразно оправдано изцяло по повдигнатото му обвинение на основание чл. 304 НПК. Такова произнасяне по същество държи сметка за правото на защита, неразривно свързано с необходимостта съдът да признае подсъдимия за виновен само, когато обвинението е доказано по несъмнен начин. В тази връзка е и разпоредбата на чл.6 КЗПЧОС и чл.14, т.2 от Международния пакт за граждански и политически права (ратифициран с Указ на Народното събрание от 23.07.1970г.). От това следва, че когато има съмнение дали подсъдимият е извършил престъпление и след изчерпване на всички процесуални средства за доказване на обвинението, съдът следва да признае подсъдимия за невиновен. Този съдебен състав прие, че правилно е преценена настоящата хипотеза, поради което и правилно С. е постановил оправдателна присъда за това повдигнато обвинение. Съдът не намира за необходимо да обсъжда останалите възражения относно деянието за което подсъдимия И. А. е признат за невиновен, като на същите е даден ясен отговор в мотивите на районния съд и доколкото настоящата инстанция се солидаризира с тях, не е налице необходимост същите да се преповтарят от въззивната инстанция.

Така, при извършената на основание чл.314, ал.1 вр. чл.313 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което следва да бъде потвърден, а въззивният протест да бъде оставен без уважение, като неоснователен, а атакуваната присъда потвърдена, като правилна и законосъобразна.

Така мотивиран и на основание чл. чл.334, ал.1, т.6 вр. чл.338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 4/02.07.2025 г. по описа на Военен съд – С..

Решението подлежи на обжалване и протест пред Върховния касационен съд в 15-дневен срок от съобщаването на страните за изготвяне на решението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____